

[Inger Stilling Pedersen]

ke, vi kommer uden om på en eller anden måde at få set meget mere på alkoholproblemet.

Og tobak? Ja, vi er jo nogle herinde, som ikke holder ret meget af den, men synes, at de mennesker, der nyder tobak, skal have lov til at gøre det i fred. Der er jo bare det, at de er så gaymilde, at vi andre også får andel i det. Idet man øger forbruget af tobak, stiller man derfor andre mennesker i den situation, at de også får et større forbrug. Jeg synes, det er ting, som vi virkelig i udvalget skal have lejlighed til at se på. Hvis der nu er mange, som ikke synes, der skal være forbud, hvad kan man så sætte i stedet? Kan man opnå noget ad frivillighedens vej? Man har forsøgt forskellige ting, men jeg synes, at mange af de reklamer, som findes i dag, ikke er så gode, som de burde være.

Jeg håber, vi kan få en god udvalgsbehandling, hvor vi ser på, hvordan vi kan få gjort noget ved dette problem.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det er fru Inger Stilling Pedersen, der bringer mig på talerstolen, og kun fordi jeg vil sikre mig, at Kristeligt Folkeparti stadig væk går ind for, at reklamevirksomhed for tobaksprodukter ikke skal være tilladt. Det var jo sådan, at i maj måned sidste år tiltrådte Kristeligt Folkeparti Socialdemokratiets ændringsforslag, der lød: »... at reklamevirksomhed for tobaksprodukter ikke er tilladt«, og det går jeg ud fra at fru Inger Stilling Pedersen står ved.

Berlau (FK):

Med den sædvanligvis store trængsel her i salen kunne man jo mistænke en række af medlemmerne for at benytte deres frikort til DSB til en tur på Rødby-Puttgarden-overfarten, i hvert fald blev der jo givet oplysninger om, at man kunne få – var det 4 cl snaps? gratis, hvis man benyttede sig af det.

Inspirationen til dette forslag stammer fra den debat, Folketinget havde for ikke så lang tid siden om røgfri miljøer, hvor vi netop pegede på, at det ikke er tilstrækkeligt, at man indfører røgfri miljøer i Danmark. Hvis man vil gøre noget rigtigt ved det, er der kun én vej at gå, og det er at indføre et forbud mod reklamering og markedsføring af tobak og spiritus.

Jeg kan godt følge ministerens tankegang, når hun afviser forslaget og siger, at det er en

privat sag, som det offentlige ikke skal blande sig i. Det er en videreførelse af den diskussion, vi havde lige før, om, hvorvidt folk skal være syge, og om de skal være »privat« syge, eller de skal være »offentligt« syge, og det ligger jo i ganske udmærket forlængelse af regeringens ønske om en privat hospitalisering af landet. Hvad skal vi have private hospitaler for, hvis de ikke har nogle betalingsdygtige patienter, som vil lade sig indlægge med sygdomme dér?

Vi har altså den opfattelse, at det nu koster og i fremtiden vil koste det offentlige uendelig store summer, for så vidt der ikke bliver foretaget en begrænsning i den aldeles urimelige måde, man i øjeblikket forsøger at få unge mennesker til både at ryge og drikke på. Og når det er sagt, skal jeg da også gerne gentage, hvad jeg sagde under den sidste debat, at jeg både er ryger og også ved visse lejligheder kan være en ganske habil drukkammerat at være i nærheden af. Men jeg er af den opfattelse, at på et samfundsmæssigt plan må man naturligvis gå ind og beskytte mennesker mod at blive udsat for påvirkning til at indtage den slags midler.

Den konservative ordfører mente ikke, at reklamens magt var af en sådan beskaffenhed, at den havde den store indvirkning på forbruget. Jeg forstår godt De Konservative. De havde jo op til det sidste folketingsvalg overordentlig svært ved at få solgt deres opløste politik, selv ved brug af et forholdsvis dyrt reklamebureau, og det er måske derfor, de har fået deres bekymringer over reklamens magt. Jeg er altså stadig af den opfattelse, at reklamens magt er af en sådan beskaffenhed, at det er nødvendigt at sætte ind i forhold til tobak og spiritus.

Jeg kan ikke lade være med at bekymre mig en smule over de argumenter, der er blevet fremført af en række af de borgerlige politikere. Det blev vist sagt af SF, at de ikke er tilhængere af forbud. Vi er i princippet heller ikke særlig begejstret for forbud, når det skal siges, men når man er politiker og i øvrigt deltager i indførelsen af det ene forbud efter det andet, så er det uacceptabelt – i hvert fald umoralsk – at man bruger argumentet, at man er imod forbud.

Man er for forbud, når det drejer sig om visse knive, og man er for forbud, når det drejer sig om strejker. Så har man ikke nogen bekymringer. Så skal der bare slås hårdt ned her og nu, og det er Folketinget, der bestemmer. Sådan skal den her sag være. Men når det drejer sig om no-